

Ο.Λ.Μ.Ε.

Ερμού & Κορνάρου 2
ΤΗΛ: 210 32 30 073 – 32 21 255
FAX: 210 32 27 382
www.olme.gr
email: olme@otenet.gr

Αθήνα, 13/12/2012

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΕΘΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

Κύριε Διευθυντά,

Κακή, κάκιστη υπηρεσία προσφέρουν στον τόπο και ιδιαίτερα στην εκπαίδευση δημοσιεύματα όπως αυτό που είδε το φως της δημοσιότητας από τις στήλες της εφημερίδας το Έθνος της Κυριακής της 9^{ης} Δεκεμβρίου 2012, που υπογράφει η Βίβιαν Μπενέκου, με τον δηλωτικό τίτλο: « 'Απολυτήριο' σε 8.500 δασκάλους με ψυχολογικά προβλήματα».

Το δημοσίευμα αυτό, με τις ανακρίβειες, τις αντιφάσεις, τις γενικολογίες και τις αοριστολογίες που το χαρακτηρίζουν, **διαστρεβλώνει προκλητικά την εικόνα των εκπαιδευτικών που εργάζονται στη δημόσια πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση** και ενσπείρει τη σύγχυση και το φόβο στο αναγνωστικό κοινό σας, σχετικά με τις πραγματικές συνθήκες άσκησης του εκπαιδευτικού έργου στα δημόσια σχολεία. Κατά την άποψή μας, το δημοσίευμα αυτό, υπηρετεί άριστα την τρέχουσα πολιτική των Μνημονίων και τη «λογική» του Μεσοπρόθεσμου για περαιτέρω συρρίκνωση του δημόσιου τομέα και ειδικά της δημόσιας εκπαίδευσης, και την **απροσχημάτιστη απόλυση εκπαιδευτικού προσωπικού κατ' εφαρμογή των επιταγών της Τρόικας, με την αξιοποίηση και των διαδικασιών της «αξιολόγησης».**

Για την πραγμάτωση αυτής της επιδίωξης η συντάκτρια του άρθρου επικαλείται στοιχεία, των οποίων ούτε την προέλευση δηλώνει με σαφήνεια, ούτε την αξιοπιστία τους τεκμηριώνει, κατά παράβαση και της ισχύουσας δημοσιογραφικής δεοντολογίας.

Εντελώς ενδεικτικά σημειώνουμε τα εξής:

1. Τα ποσοστά των φερομένων ως «ακατάλληλων» για τις σχολικές τάξεις εκπαιδευτικών προκύπτουν από πρόχειρη άθροιση εντελώς διαφορετικών μεταξύ τους περιπτώσεων. Κατηγορίες εκπαιδευτικών όπως «ψυχικώς πάσχοντες», «προβληματικοί», απλώς «αγχωμένοι», «φυγόπονοι», αλλά και «επίορκοι» συμποσούνται στον μαγικό αριθμό των 8.500 εκπαιδευτικών που «πρέπει να απολυθούν». Αλλά κανένας λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι το εργασιακό στρες ή το άγχος που ενδέχεται να χαρακτηρίζει έναν εργαζόμενο είναι ίδιας βαρύτητας για την άσκηση του εκπαιδευτικού έργου με ακραίες μορφές ψυχοπάθειας ή προβληματικής συμπεριφοράς που συνιστούν κίνδυνο για τους μαθητές/μαθήτριες και επιβάλλουν την απόλυσή του. Πρόκειται **για μια ακραία, ισοπεδωτική αντίληψη που εγγίζει τα όρια ενός ιδιότυπου κοινωνικού ρατσισμού.**
2. Σύγχυση και αντιφάσεις χαρακτηρίζουν τα σχετικά δεδομένα που παρατίθενται στο άρθρο. Έτσι, στο ένα σημείο αναφέρεται: «Ο ένας στους δέκα εκπαιδευτικούς πάσχει από κάποιας μορφής διαταραχή, **με αποτέλεσμα να είναι αδύνατη η παραμονή του στις αίθουσες**» (η υπογράμμιση δική μας). Λίγο πιο κάτω η απόλυτη

βεβαιότητα της συντάκτριας μετριάζεται με την ακόλουθη διατύπωση: «Ο ένας στους δέκα εκπαιδευτικούς πάσχει από κάποιας μορφής ψυχική διαταραχή. Από απλή κατάθλιψη μέχρι και σοβαρά ψυχολογικά νοσήματα, που **ενδέχεται να τον οδηγήσουν με κατάλληλες συνθήκες**, είτε σε βία μέσα στην τάξη, είτε στο χώρο της παιδοφιλίας...».

3. Το αποκορύφωμα της δημοσιογραφικής αυθαιρεσίας εντοπίζεται στη συνολική «διάγνωση», που ακολουθεί: «Περίπου το 10% - 12% των δασκάλων και των καθηγητών έχει διαγνωστεί με κάποιας μορφής ψυχολογική νόσο (sic), που καθιστά αδύνατη την παραμονή του στις αίθουσες διδασκαλίας.». Δεν μας ενημερώνει όμως η συντάκτρια ποιος έκανε αυτές τις «διαγνώσεις», στο πλαίσιο ποιας δραστηριότητας και για λογαριασμό τίνος. Πρόκειται άραγε για συγκέντρωση και στατιστική επεξεργασία «ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων» αδήλωτης προέλευσης, από ανώνυμους παράγοντες και φορείς, που περιλαμβάνουν ταυτόχρονα και την «απόφαση» περί της ακαταλληλότητας ή μη της άσκησης διδακτικού έργου; Και αν ναι, με ποια κριτήρια; Ή μήπως τις ιατρικές διαγνώσεις συνέταξαν οι «περιφερειακές διευθύνσεις εκπαίδευσης της χώρας», οι οποίες, όπως αναφέρεται στην ίδια παράγραφο, καταγράφουν κάθε χρόνο τους εκπαιδευτικούς που «πιέζονται πολύ μέσα στα σχολεία» (!) και έχουν χρεωθεί (από ποιον;) να εξάγουν και το ποσοστό τους επί του συνόλου;
4. Αναφέρεται, ακόμη, η συντάκτρια σε «σκληρές συντεχνίες» που «μπλοκάρουν απροκάλυπτα» την εφαρμογή του νόμου στα υπηρεσιακά συμβούλια, τα οποία εξετάζουν κάθε σχετικό περιστατικό. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι σε αυτά τα συμβούλια η πλειοψηφία ανήκει στα διορισμένα από τη διοίκηση μέλη, τα οποία κανείς δεν εμποδίζει να λάβουν την απόφαση που θεωρούν κάθε φορά αρμόζουσα.
5. «Του λόγου το αληθές» για την αναγκαιότητα της απόλυσης των χιλιάδων εκπαιδευτικών, κατά τη συντάκτρια του άρθρου, «στηρίζουν και οι εκθέσεις του Συνηγόρου του Πολίτη». Οι οποίες όμως λένε τι; Ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των αναφορών που υποβάλλονται ετησίως στον Κύκλο Δικαιωμάτων του Παιδιού αφορά στις σχέσεις μαθητών και 'προβληματικών καθηγητών'. Τώρα, το πώς οι αναφορές αυτές προς τον Συνήγορο του Πολίτη μπορούν να μεταφραστούν σε συγκεκριμένο αριθμό «ψυχασθενών» και επομένως «απολυτέων» εκπαιδευτικών είναι κάτι που μόνο ένας ευφάνταστος νους μπορεί να εξηγήσει.
6. Παραθέτει ταυτόχρονα η συντάκτριά σας «Πέντε υποθέσεις-σοκ - περιστατικά που είδαν το φώς της δημοσιότητας», για να στηρίξει τα προειλημμένα συμπεράσματά της. Μπορεί κανείς να προσθέσει και άλλα τόσα περιστατικά που είδαν επίσης το φως της δημοσιότητας. Και είναι βέβαιο ότι, ακόμη και μόνο ένα τέτοιο περιστατικό να υπάρχει, δεν πρέπει από κανένα να γίνεται ανεκτό. Αλλά πώς από αυτά τα σκόπιμα επιλεγμένα ακραία περιστατικά συνάγονται και τα ποσοστά των «προβληματικών εκπαιδευτικών» που πρέπει να απολυθούν δεν μπορούμε να κατανοήσουμε.
7. Επικαλείται, τέλος, η συντάκτρια έρευνα του Παντείου Πανεπιστημίου (χωρίς να αναφέρει περαιτέρω στοιχεία της) σύμφωνα με την οποία «το 67% των εκπαιδευτικών έχει έντονο στρες μέσα στην τάξη και αυτό αποδίδεται στην κακή οργάνωση και λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος». Αλλά, αν είναι έτσι, γιατί δεν στρέφεται, όπως θα ήταν εύλογο, εναντίον εκείνων των πολιτικών που ευθύνονται για αυτό, αλλά σπεύδει να ενοχοποιήσει και να καταδικάσει σε απόλυση τα θύματα αυτών των πολιτικών;

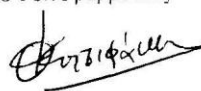
Επιτρέψτε μας να υποστηρίξουμε ότι αυτός ο τρόπος άσκησης της δημοσιογραφίας δεν είναι απλώς άδικος και συκοφαντικός για το σύνολο των εκπαιδευτικών, κάποιιοι από τους οποίους υποθέτουμε ότι θα περιλαμβάνονται στο αναγνωστικό σας κοινό. Είναι

ταυτόχρονα και κοινωνικά επιζήμιος, γιατί αναπαράγει και καλλιεργεί ένα στερεοτυπικό και ισοπεδωτικό λόγο σε βάρος των εκπαιδευτικών, που μπορεί να μετατραπεί σε καχυποψία και προκατάληψη, υπονομεύοντας τη συνοχή και τη λειτουργικότητα της σχολικής κοινότητας και τελικά το ίδιο το εκπαιδευτικό έργο.

Ο Πρόεδρος

Νίκος Παπαχρήστος

Για το ΟΛΜΕ

Ο Γεν. Γραμματέας

Θεμιστοκλής Κοτσιφάκης